

Peter Halldorf. Att älska sin nästas kyrka som sin egen. Manifest för kristen enhet och ett ekumeniskt perspektiv på Petrusämbetet.

Artos förlag.

Det finns ett judiskt ordspråk som säger, att om man sätter två judar på en öde ö så kommer de att bygga tre synagogor. En som är den enes, en den andres och den tredje en synagoga som de båda tar avstånd ifrån och vägrar besöka. Religion och splittring tycks alltid höra samman. En söndring som kan bli både smärtsam och enfaldig. De flesta av oss har nog ingen aning vad som skiljer shia från sunni inom islam, men vi vet att de just nu dödar varandra. Även den kristna kyrkan har splittrats genom årtusenden. Den första enheten man levde i varade inte så länge. Många lider idag av att inte kunna fira nattvard tillsammans mellan de olika kyrkliga traditionerna. Teologen och pastorn Peter Halldorf har skrivit en bok om denna splittring och en väg ur den. Som föreståndare för Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby är han själv en gränsöverskridande person med en sällsam förmåga att förena olika kyrkliga traditioner till en djup enhet. Målet för enheten mellan kyrkor är inte att ge upp sin egen tradition och bli likriktade, påpekar Peter Halldorf. Han kan därför se samband mellan tidiga kyrkofäder på det första århundradet efter Kristus och pingströrelsens förgrundsgetalt i Sverige Lewi Pethrus. Dessa kopplingar är stimulerande och visar på att ingen tradition är förmer än någon annan inom kristenheten. Ändå finns där en accentuering hos Peter Halldorf att den romersk-katolska kyrkan intar en särställning i denna längtan efter enhet. Här smyger det in en romantisk bild av kyrkan som leder mig till frågan vad den är och vem hon är till för? Den frågan blir oklart besvarad i Peter Halldorfs bok. För den som i år vill fira Lutherjubileet måste boken "Att älska sin nästas kyrka som sin egen" bli lite problematisk. Är det inte medmänniskan man ska älska som sig själv? Ska man älska en kyrka med all dess makt, organisation och dogmer? Biskop Martin Modéus ger uttryck för en annan kyrkosyn i sin nyss utkomna bok "Levande tillsammans med Kristus" där kyrkobergreppet får stå tillbaka för tanken om gudsriket som inkluderar hela världen och teologen Gustaf Wingren skrev: "Kyrkans främsta plikt mot världen är inte att tillvarata sina egna intressen gentemot den... Gör hon (kyrkan) sig till ett kollektiv contra världen tappar hon sin ryggrad". Själv får jag svårt att förstå vad Peter Halldorf ska med denna enhet till eftersom den just tycks syfta till kyrkans egna intressen. Jag ställer mig tveksam inför den kristen som älskar sin egen eller någon annans kyrka. Det vore som

att älska äktenskapet eller samboskapet mer än den människa man lever tillsammans med. Och är inte enheten lika mycket ett hot mot förnyelse som en väg till den? Vad hade hänt med kvinnans jämställdhet och homosexuellas likaberättigande i kristna sammanhang om inte kyrkor ständigt gjort uppbrott från sig själva? Motståndarnas rop har alltid varit att detta stör ekumenik och enhet. Jag må vara lutherskt kär; de enda man kan älska är människorna och den gud som man kanske tror på.

Jakob Carlander